

Priester: gelijkvormig aan Christus

Nu ik dit schrijf, vieren wij vandaag, 23 september, de gedachtenis van de heilige Padre Pio. In de winkeltjes in Lourdes, waar we kort geleden met een grote groep pelgrims uit onze Emmanuelparochie op bedevaart waren, zijn veel beeldjes van hem te vinden. Volgens mij is hij in Lourdes – na Maria en Bernadette – de populairste heilige. Waarom hij zo populair is? Ik heb de indruk, dat dit te maken heeft met het feit, dat hij tijdens zijn leven zo dicht bij de mensen stond: als pater Capucijn gekleed in een eenvoudige bruine monnikspij, geeft hij geestelijke leiding aan de gelovigen, verzoent hij de boetelingen en treedt hij de zieken en armen met voorzienigheid en zorg tegemoet. Zo dient hij Gods volk in gebed en nederigheid. Nadat hij volledig gelijkvormig is geworden met de gekruisigde Christus (hij draagt de stigmata), voltooit hij op 23 september 1968 zijn aardse pelgrimstocht.

Zelf heb ik vandaag (23 september) eerst de H. Mis gevierd. Samen met de gelovigen van de Brigitta geloofsgemeenschap hier in Ommen stonden we stil bij de vraag: wat betekent Christus voor ons, juist in deze roerige tijd, en denkend aan het leven van de heilige van vandaag, padre Pio. Heel mooi vind ik in het evangelie van deze dag de ‘geloofsbelijdenis’ van Petrus: *“Gij zijt de Christus, de gezalfde Gods”*. Jezus is inderdaad de Christus, de gezalfde Gods. In Zijn Geest mocht ik reeds bij mijn doopsel en vormsel de zalving ontvangen; maar ook bij mijn priesterwijding op 11 oktober 1997 viel mij dit ten deel.

Sinds dat moment mag ik voorgaan in de Eucharistie. Voor mij is dit nog steeds hoogtepunt en bron. Waarom ? Omdat we in de Eucharistie Jezus Zelf mogen ontmoeten. Door het gebed (consecratiewoorden) die ik in Zijn Naam mag uitspreken over de gaven van brood en wijn, worden deze tot Lichaam en Bloed van Christus. Het is dan ook in deze heilige gaven, dat Hij Zelf tot ons komt. Mooier kun je het toch niet hebben ?

De viering van de Eucharistie, waarmee ik deze dag begonnen ben, geeft mij ook de kracht en het doorzettingsvermogen, om vervolgens enige 'karweitjes' aan te kunnen, die nu eenmaal moeten gebeuren. Gedurende de uren die volgen, zorg ik ervoor, dat ik mijn takenlijstje afwerk: mails en apps beantwoorden, telefoontjes beantwoorden, brieven schrijven, kaarten sturen en wat al dies meer zij. Ook boodschappen halen, koken, warm eten de afwas doen, horen tot mijn dagelijkse 'routine'.

Als mijn hoofd dan eindelijk leeg is, kan ik mij concentreren op één van de 'kerntaken', die ik mij voor deze dag heb voorgenomen. Dit is nadenken over wat het priesterschap nu voor mij de moeite waard maakt, en hierover dit artikel schrijven.

Mijn gedachten gaan al snel terug naar gisterenavond: met haar kinderen en hun partners zijn wij samen rond een parochiaan, die stervende is. Nadat ik haar de handen heb opgelegd, haar kinderen en hun partners haar een 'laatste groet' hebben gebracht (kus op het voorhoofd), en ik haar vervolgens gezalfd heb met de heilige olie, blaast zij, waar wij allen bij zijn, haar laatste levensadem uit. Een bijzondere, maar ook heftige ervaring: voor haar kinderen en hun

partners, maar ook voor mijzelf. Toch zijn we dankbaar, dat haar lijden nu voorbij is, en dat zij in vrede haar leven heeft mogen teruggeven aan de goede God.

Ook denk ik terug aan een bruidspaar. Gisterenmiddag trouwden zij in de Gereformeerde Kerk; maar omdat de bruidegom rooms-katholiek is, mag ik hier namens onze kerk bij aanwezig zijn. Aan bruid en bruidegom kan ik merken, dat dit plechtige moment veel met hen doet. Sinds hun eerste kennismaking hebben zij maar liefst acht jaar naar dit grote ogenblik toegeleefd. Nu het dan eindelijk zover mag zijn, beleven zij dit hoogtepunt heel intens. Bij de handoplegging tijdens de huwelijkszegen valt me op, hoezeer de genade, die hen ten deel valt, hen in dankbaar gebed doet verzinken. Zelf word ik er stil van ...

Verder mocht ik eergisteren voorgaan in een uitvaart. Met andere familieleden, vrienden en bekenden, nemen kinderen, schoonkinderen en kleinkinderen afscheid van hun geliefde moeder, schoonmoeder en oma. Haar leven lang heeft zij hard gewerkt om haar gezin het beste te geven. Ze is geen vrouw van veel woorden. Maar de 'diepgang' van haar leven ligt 'besloten' in wie zij is en wat zij allemaal doet: voor haar kinderen, kleinkinderen en ook voor anderen. In wat dit oproept bij haar naasten, mag ik als voorganger in de uitvaart, delen. Een heel bijzondere ervaring, om zo te mogen delen in wat er omgaat in geliefde mensen, en wat dit doet met hen, die heel dicht bij haar staan.

Naast deze persoonlijke ontmoetingen zit ik ook om – samen met de andere bestuursleden van onze Emmanuelparochie – aan de bestuurstafel. Als pastoor van de parochie ben ik

voorzitter van het parochiebestuur. Samen praten we onder meer over het verzoek van onze Aartsbisschop, om vóór 1 november een sluitende begroting aan te leveren voor het nieuwe jaar 2023. Gezien de hoge energieprijzen en andere kostenstijgingen, zal dit nog een hele toer worden. Maar ook dit soort lastige vragen gaan we als parochiebestuur niet uit de weg. Ook in deze bestuurlijke kwesties mag ik als priester delen ...

Dit artikel rond ik af, in het vooruitzicht, dat ik volgende week naar het Vaticaan mag reizen om Nederland te vertegenwoordigen bij een pastoraal congres over geloof en sport. Een wel heel speciale uitnodiging, die mij een paar weken geleden volkomen onverwachts bereikte. Maar ik ben er wel blij mee. In mijn vrije tijd (jeugdvoetbalscheidsrechter) ben ik sportman in hart en nieren. Met onze paus Franciscus deel ik de opvatting, dat sport mensen kan samenbrengen en ons ook kan bemoedigen om het beste van onszelf te blijven geven.

Dit brengt me weer terug bij de 'heilige van de dag', Padre Pio. Zijn leven maakt mij duidelijk, dat ik als priester mag delen in vreugde en verdriet, lijden en sterven van mensen die aan mijn pastorale zorg zijn toevertrouwd. Hiertoe mag ik mijn leven geven, en hierdoor mag ik groeien in gelijkvormigheid aan Christus. Uiteraard ben ik ook maar een mens, met mijn fouten en tekortkomingen. Toch hoop en bid ik, dat – zoals op de kelk staat, die ik bij mijn priesterwijding van mijn oma kreeg – *God met ons* zal blijven en mij zal blijven vergezellen op mijn verdere weg als priester en als mens.

Padre Pio – zijn beeltenis prijkt levensgroot in onze Sint
Vituskerk in Dedemsvaart – mag hierbij een oogje in het zeil
houden!

Pastoor André Monnikhof